

„Ако е позволено на простия левитъ да разсеща за дѣлата на боговетъ, то азъ би казалъ, че на берлинския конгресъ, споредъ моето мнѣние, направили голѣма грѣшка, като отдѣлили Румелия отъ България. Като разрушавали извършеното отъ Россия, тѣ желаяли да удовлетвори лъжливо понятото самолюбие; но държавитѣ не можили достатъчно да постигнатъ своята полза, тъй като оставяли за бѣдаще отворена вратата за искание да се възвърни отнетото.

„Почти всичкитѣ политически мжъе на Источна Румелия ми казваха: *„Съзвѣмъ не трѣбва да се мисли, че ний сме напълно прѣдадени на Россия. Прѣди нѣколко години ний възлагахме своитѣ надѣжди на Франция и Англия, тъй като къмъ тѣзи, именно, нации ни обръщатъ нашитѣ интереси и нашитѣ симпатии, но когато ний видѣхме, че тий покровителствоватъ турцитѣ въ ущърбъ на нашитѣ национални и политически стремления; когато ний разбрахме, че тѣ нѣма да направятъ нищо за нашето освобождение отъ ненавистното иго, което ни тежеше; то ний по неволя трѣбваше да се обърнемъ къмъ Россия и да я молимъ да ни освободи“.*

Даже и сега йоще ний трѣбва да обръщаме нашитѣ погледи къмъ нея, тъй като въ Берлинъ извършили злѣ обмислено дѣло, което не може повече да се продължава: нашата областъ трѣбва да се съедини съ княжеството“.

„И азъ съмъ дълбоко убѣденъ, че хората, които говоряха това, бѣха искренни, тъй като стига само да обмисли човѣкъ онова, което се извърши прѣвъ тѣзи послѣдни години, за да се убѣди, че горѣприведеното тѣхно разсѣждение е справедливо. Съединете тѣзи двѣ области и вий ще видите, че българското княжество ще захвани да живѣе самостоятеленъ животъ. Вслѣдствие общността на племето и религията, — симпатитѣ, които е придобила Россия, ще се запазятъ у тѣхъ; но ще пожелаатъ сами да си водятъ своитѣ дѣла и всичката полза на Россия се състои въ това, щото, отъ желание да ги